

носишъ прѣдъ него свято то знамя. Той тя очаква, съ него заедно ще ходишъ; защото той не крие, свѣдѣтелствува прѣдъ народа, че чeстьта на този день има да я благодари тебе.

Ла-Хиръ. Ето прѣпорѣцъ тѣ, земи го, благородна дѣвице. кралетѣ и народъ тѣ ожидаватъ.

Ивана. Прѣдъ него азъ да съмъ! Азъ да нося прѣпореца!

Дюноа. Нъ кой другъ, коя друга ръка е чиста тѣй да носи тѣзъ святиня! Ти го развѣваше въ сражение то и ти ще го носишъ сега за украшение въ пътя на радостъ та. (*Ла-Хиръ подава ѝ знамето, нъ тя отвратително ся повърща*).

Ивана. Далечъ, далечъ отъ мене!

Ла-Хиръ. Що ти е, ти ся уплаши отъ собственний си прѣпорецъ! На, вижъ, вижъ го добръ! (*разгърща знамето*) Също то е то, което ти развѣваше побѣдоносно. Небесната царица е изобразена на него, да лѣти на кълбо, споредъ порѣчка та на Свята та майка.

Ивана. (*като го гледа съ отвращение*) Тя е, същата, тѣй ся яви на мене! Вижте я, какъ разпалено, разгнѣвено гледа! Тя е, тя е!

Сорелъ. О, лудостъ я нападна, охъ, що е туй, що е? Незабравяй ся Ивано, дойди въ себе си, познай ся, ти не видишъ нищо дѣйствително, туй всичко е една суетна земна картина.

Ивана. Ужасна, ти идешъ да опрѣдѣлишъ наказание на твоя та тварь! Разори ма, накажи ма, хвърли връзъ виновната ми глава твои тѣ свѣткавици, разтрѣсни мя, отвори ся, земльо, погълни мя! Съгрѣшихъ, прѣстъпихъ на обѣщаніе то си, осквернихъ свято то ти име!

Дюноа. Горко ни, ахъ що е туй! Какви несмисленни думи!

Ла-Хиръ. (*зачуденъ на Дю-Шатела*) Що е туй, никакъ не мога си въобразя!